

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: P. P.

zastoupený JUDr. Petrem Chamrádem, advokátem
sídlem Rožnovská 241, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm

proti

žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 – Žižkov

za účasti: I) Ing. M. F.

II) Mgr. M. L.

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. SPU 302829/2017 ze dne 30. 6. 2017, ve věci pozemkových úprav

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 30. srpna 2017, postoupenou podepsanému soudu Městským soudem v Praze dne 4. 10. 2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. SPU 302829/2017 ze dne 30. 6. 2017, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. SPU 201837/2016 ze dne 30. 6. 2016 o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav v kat. úz. Č.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že je vlastníkem, resp. spoluvlastníkem pozemků, jež byly dotčeny předmětnými pozemkovými úpravami v kat. úz. Č. Jejich součástí bylo mj. rozdělení jeho pozemků parc. č. X a X a vytvoření nového pozemku č. X pro cestu, kdy žalovaný takto postupoval v návaznosti na Územní plán obce Č., vydaného dne 2. 10. 2014 formou opatření obecné povahy č. j. Cela2001/2014. Žalobce uspěl u podepsaného soudu se žalobou proti územnímu plánu v části týkající se pozemku parc. č. X, a to v řízení vedeném pod sp. zn. 79 A 3/2015. Konečný rozsudek podepsaného soudu č. j. 79 A 3/2015-67 ze dne 18. 5. 2017 nabyl právní moci 16. 6. 2017, a až poté bylo vydáno napadené rozhodnutí.
3. Žalobce namítl, že postup žalovaného je v rozporu s cíli pozemkových úprav, jak jsou stanoveny v § 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPÚ“), neboť nenastoluje zlepšení stávajících podmínek, nýbrž naopak jejich zhoršení, jestliže žalobci nově vede (napojuje) komunikaci prostředkem jeho statku (tj. mezi stavbami), na úkor jeho vlastnických práv, resp. nastoluje přímé podmínky pro závažné rušení žalobce hlukem, prachem a otřesy způsobenými provozem na takto zřizované cestě. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí stojí na části územního plánu, jež byla rozsudkem podepsaného soudu č. j. 79 A 3/2015-67 ze dne 18. 5. 2017 zrušena. Konečně uvedl, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 210/2015-51 *per analogiam* lze dovodit, že schválení

komplexních pozemkových úprav v intencích napadeného rozhodnutí je nepřipustným zásahem do vlastnických práv žalobce, který nepožívá právní ochrany.

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 29. 11. 2017. K návaznosti na územní plán uvedl, že zpracovaný návrh komplexních pozemkových úprav v kat. úz. Č. byl vystaven od 1. 11. 2011 po dobu 30 dnů dle ust. § 11 odst. 1 ZPÚ, v žádném případě tedy nemohl být zpracován v přímé souvislosti, resp. na podkladě územního plánu, který nabyt účinnosti až tři roky po tomto vystavení (v listopadu roku 2014). Ve věci pozemku dle návrhu parc. č. X, na němž je navržena polní cesta C 31, uvedl, že tato vede převážně po původním pozemku parc. č. X – ostatní komunikace, ve vlastnictví obce Č., který vede mezi pozemky žalobce, ale je navržena dle skutečného stavu v terénu. Žalovaný rovněž zdůraznil, že předložený návrh odsouhlasili vlastníci 83,2% výměry řešených pozemků, byla tedy splněna podmínka souhlasu vlastníků alespoň $\frac{3}{4}$ výměry pozemků, stanovená v § 11 odst. 4 ZPÚ. Ve zbytku odkázal na napadené rozhodnutí.
5. Zúčastněné osoby ve svých vyjádřeních shodně uvedly, že nebude-li napadené rozhodnutí zrušeno, budou i ony, jakožto spoluvlastníci nemovitých věcí přímo sousedících s pozemkem parc. č. X, nadměrně bezprostředně omezeny hlukem, prachem a otřesy nově zřizované komunikace, bezprostředně přiléhající k jejich nemovitostem.
6. Krajský soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze spisového materiálu soud zjistil že Ministerstvo zemědělství – Pozemkový úřad Frýdek-Místek (od 1. 1. 2013 Státní pozemkový úřad – Krajský pozemkový úřad pro Moravskoslezský kraj – Pobočka Frýdek-Místek) zahájil dne 15. 5. 2008 řízení o komplexních pozemkových úpravách v kat. úz. Č. Úvodní jednání se konalo 22. 4. 2009. V roce 2010 byl obvod pozemkových úprav rozšířen o části dvou sousedních katastrálních území. Po provedení zjišťování průběhu hranic pozemků (2009–2010) byl vypracován soupis nároků vlastníků pozemků; tento soupis byl i s námitkami k němu vznesenými projednáván v červenci a v listopadu 2010. Vlastníci, kteří se k návrhu pozemkových úprav nevyjádřili, byli vyzváni, aby tak učinili ve lhůtě do 26. 10. 2011 s upozorněním, že pokud se nevyjádří, má se ze zákona (§ 9 odst. 18 ZPÚ) zato, že s novým uspořádáním pozemků souhlasí. Zpracovaný návrh byl vyložen k nahlédnutí od 1. 11. 2011 po dobu 30 dnů na obecních úradech dotčených obcí. K návrhu bylo podáno 120 námitek a připomínek, které byly následně projednány a vyřízeny. Závěrečné jednání se uskutečnilo 25. 1. 2012. Prvostupňový orgán schválil navržené pozemkové úpravy dne 30. 6. 2016 rozhodnutím č. j. SPU 201837/2016. Proti němu podali odvolání žalobce a K. Š. Napadeným rozhodnutím byla obě odvolání zamítnuta a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
8. Z úřední činnosti je soudu známo, že jeho rozsudkem č. j. 79 A 3/2015-67 ze dne 18. května 2017 byl Územní plán Č., vydaný dne 2. 10. 2014 formou opatření obecné povahy č. j. Cela2001/2014, v části, v níž byla část pozemku parc. č. X v katastrálním území Č. zařazena do ploch veřejného komunikačního prostoru (PK), zrušen dnem právní moci tohoto rozsudku. Krajský soud rozhodl v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 210/2015-51 ze dne 14. 12. 2016, který vyhodnotil přezkoumávané opatření obecné povahy v uvedené části za nedostatečné a částečně nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud též upozornil na mezi stranami spornou skutkovou otázku, zda

komunikace na pozemku ve spoluvlastnictví stěžovatele je v územním plánu zakreslena jako veřejný komunikační prostor nově, nebo zda takto byla v platné územněplánovací dokumentaci uvedena již dříve.

9. Podle § 2 ZPÚ se pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.
10. Pokud se týče žalobní námitky, že pozemkové úpravy povedou ke zhoršení situace žalobce, neboť žalobci nově vedou (napojují) komunikaci prostředkem jeho statku (tj. mezi stavbami), resp. nastolují přímé podmínky pro závažné rušení žalobce hlukem, prachem a otřesy způsobenými provozem na takto zřizované cestě – a obdobných námitek osob zúčastněných na řízení – pak k těmto námitkám soud shodně s napadeným rozhodnutím uvádí, že ze spisové dokumentace neplyne, že by polní cesta označená jako C 31 měla sloužit ke zpřístupnění budoucí zástavby a vést k navýšení dopravy a s ní spojeným imisím. Naopak navržená cesta zajišťuje pouze zpřístupnění statku žalobce a sousedících fyzických osob. Tomu odpovídá i její charakter, kdy cesta o celkové délce 0,640 km se napojuje v jižní části na polní cestu C12, až po km 0,453 je asfaltová a dále je navržená jako cesta travnatá, bez úprav a bez příkopů; travnatou část se doporučuje nezatěžovat za mokra. Zásadní skutečností je zjištění správních orgánů, že cesta zajišťuje zpřístupnění pozemků stejným způsobem, jakým se to dělo doposud. Pozemková úprava toliko reflektuje současný stav v terénu. V průběhu pořizování návrhu pozemkových úprav žalobce s návrhem polní cesty vyslovil souhlas dne 3. 10. 2011 a nepodal ani námitky k vystavenému návrhu.
11. Pokud se týče námitky ve vztahu k částečně zrušenému územnímu plánu, i zde soud v souladu se žalovaným poukazuje na to, že návrh pozemkových úprav byl dohotoven předtím, než byl žalobcem citovaný územní plán (opatření obecné povahy č. j. Cela2001/2014) vůbec zastupitelstvem obce Č. dne 2. 10. 2014 vydán. Závěrečné jednání ohledně návrhu pozemkových úprav totiž proběhlo již 25. 1. 2012, jak výše uvedeno. Nadto z poslední věty citovaného § 2 ZPK plyne, že to jsou výsledky pozemkových úprav, které slouží jako podklad pro územní plánování, nikoli obráceně. Protože územní plán z roku 2014 netvořil ani formálně ani fakticky podklad napadeného rozhodnutí, je jeho částečné zrušení podepsaným soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 79 A 3/2015 pro nyní projednávanou věc bezpředmětné.
12. K závěrečné námitce, že schválení pozemkových úprav představuje nepřípustný zásah do vlastnických práv žalobce, soud předně v obecné rovině zdůrazňuje, že pozemkové úpravy představují postupy konané ve veřejném zájmu, a jsou tedy ústavně přípustnou formou omezení vlastnického práva. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu pléna sp. zn. Pl. ÚS34/97 ze dne 27. 5. 1998, publ. pod č. 152/1998 Sb., „... je nepochybně evidentní,

že pozemkové úpravy jsou determinovány souborem veřejných zájmů, z nichž je dominujícím zájem na dalším rozvoji zemědělské výroby při respektování odůvodněných ekologických požadavků. K tomu lze využít také judikaturu bývalého Nejvyššího správního soudu Československé republiky. Např. v nálezu Boh. adm. č. 14224 je formulováno stanovisko, že veřejný zájem je dán, podniká-li se dílo za tím účelem, aby bylo vyhověno životním potřebám nějakého širšího celku, státního, územního, sociálního apod. V dalších nálezech bylo konstatováno, že zájem veřejný nemusí být zájmem absolutním, neboť takový veřejný zájem buď vůbec není, nebo se vyskytuje jen zcela výjimečně. Pokud by vyvlastnění mělo být podmíněno absolutní nutností, byl by tím tento institut prakticky znehodnocen a soukromý zájem vlastníků by byl neúměrně povýšen nad zájem veřejný. Míněna byla pouze nutnost relativní (Boh. adm. č. 5766 a č. 14396).“ Pro projednávanou věc je klíčové, že napadené rozhodnutí není zdrojem omezení vlastnického práva, jak je tvrzeno v žalobě. Naopak jeho úprava je toliko reflexem stávajícího stavu. Žalovaný též správně poukazuje na to, že z hlediska výměr mezi původním a navrhovaným stavem byly pozemky ve vlastnictví či spoluvlastnictví žalobce dotčeny toliko nepatrně – 0,02%, resp. 0% ve výměře, -0,76, resp. 1,23% v ceně a -0,76%, resp. 0,12% ve vzdálenosti, kdy limitní zákonné hodnoty u výměry činí 10%, u ceny 4% a u vzdálenosti 20% (přičemž dodržením právě uvedených limitních hodnot je splněna podmínka přiměřenosti zásahu do vlastnického práva při pozemkových úpravách, jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 96/2011-143 ze dne 6. 12. 2011, publ. pod č. 2578/2012 Sb. r. NSS).

13. Tvrdil-li žalobce, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 210/2015-51 lze *per analogiam* dovodit, že schválení komplexních pozemkových úprav v intencích napadeného rozhodnutí je nepřipustným zásahem do vlastnických práv žalobce, pak soud žádnou použitelnou analogii v tomto směru neshledává. V uvedeném rozsudku je pouze obecně konstatována možnost dotčení vlastnických práv územním plánem. Obdobná možnost je pochopitelně v obecné rovině i u pozemkových úprav, jak výše vyloženo. Ve vztahu ke konkrétnímu spornému pozemku pak Nejvyšší správní soud konstatoval toliko nedostatečnost odůvodnění vypořádání námitky, nikoli nepřipustnost přijatého řešení. Nebyla-li tam vyslovena nepřipustnost, resp. nezákonnost přijatého řešení, nelze ji žádnou analogií vztáhnout ani na projednávanou věc.
14. Z výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
15. Výrok o nákladech řízení účastníků je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.
16. Náhrada nákladů řízení zúčastněným osobám nebyla přiznána dle § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť soud neshledal existenci tam uvedených mimořádných okolností, které by přiznání nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 10. dubna 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje